

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 757/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **14 listopada 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Mirosław Szwagierczak
	Sędziowie:	SSA Ewa Madera SSO del. Ewa Preneta-Ambicka (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **14 listopada 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o ustalenie wartości kapitału początkowego i emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **4 czerwca 2013 r.** sygn. akt **IV U 1913/12**

I. o d d a l a apelację,

II. wniosek J. K. z dnia 12 listopada 2012 r. o ponowne obliczenie wysokości emerytury, poprzez przyjęcie przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z okresu kolejnych dziesięciu lat (1988-1997) wybranych przez wnioskodawczynię z ostatnich dwudziestu lat kalendarzowych poprzedzający rok, w którym został zgłoszony wniosek o emeryturę – przekazać do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R..

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 14 listopada 2013 r.

Decyzją z dnia 13 września 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R., po przedłożeniu nowych dowodów w sprawie, ponownie ustalił dla wnioskodawczyni J. K. kapitał początkowy na 1 stycznia 1999 r. powołując w podstawie prawnej ogólnie przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami). Do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego Zakład przyjął wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty ustalony w decyzji o jej przyznaniu w wysokości 74, 10 %, a podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia wynoszącego 74, 10 % pomnożonego przez kwotę 1220, 89 złotych tj. kwotę bazową. Do ustalenia wartości kapitału ZUS przyjął okresy składkowe wynoszące 21 lat, 4 miesiące i 26 dni oraz nieskładkowe w wysokości 1 roku, 6 miesięcy. Do ustalenia wartości kapitału początkowego Zakład nie uwzględnił okresów: od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku, kiedy to wnioskodawczyni pobierała naukę w szkole ponadpodstawowej.

J. K. odwołała się od powyższej decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, domagając się jej zmiany i obliczenia kapitału początkowego z uwzględnieniem innego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia tj. z uwzględnieniem okresów od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku, kiedy to zdaniem wnioskodawczyni w trakcie pobierania naukę w szkole ponadpodstawowej była zatrudniona, jako młodociana, a w oparciu o to ponowne ustalenie kapitału początkowego. Zarzuciła naruszenie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach, art. 149, 151, 77 i 80 kpa. Podnosiła, że w ww. okresach była zatrudniona w gospodarstwie rolnym rodziców a w okresie nauki w szkole ponadpodstawowej była zatrudniona, jako młodociana w (...) w R..

Decyzją z dnia 1 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ustalił dla wnioskodawczyni J. K. prawo do emerytury według najkorzystniejszego wariantu, zgodnie z treścią art.183 ustawy o emeryturach i rentach, tj. przy przyjęciu do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia od 1977 do 1997 roku i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru w wysokości 64, 43 %, w części emerytura została obliczona na podstawie art. 53, a w części na podstawie art. 26 ustawy o emeryturach i rentach.

J. K. odwołała się od decyzji ZUS do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie, domagając się jej zmiany i obliczenia emerytury z uwzględnieniem okresów od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku, kiedy to zdaniem wnioskodawczyni w trakcie pobierania naukę w szkole ponadpodstawowej była zatrudniona, jako młodociana, oraz przyjęcie, że podstawę wymiaru emerytury stanowi przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę, co pozwoliłoby uzyskać wyższy wskaźnik. Podnosiła, że w ww. okresach była zatrudniona w gospodarstwie rolnym rodziców a w okresie równoległym nauki w szkole ponadpodstawowej była zatrudniona, jako młodociana w (...) w R..

W odpowiedzi na odwołania pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o oddalenie żądań wnioskodawczyni wskazując, że zaskarżona decyzja wydana została w oparciu o przepisy ustawy emerytalnej przy uwzględnieniu faktu, że do ustalenia kapitału początkowego nie wlicza się okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców, zaś w zakresie zaliczenia okresu zatrudnienia organ wliczył jedynie udokumentowany okres pracy w (...) w R. tj. od dnia 10.05.1972 roku do dnia 30.09.1972 roku. Organ rentowy dodał jeszcze, że wnioskodawczyni we wniosku o emeryturę z dnia 3.09.2012 roku wносиła o wyliczenie świadczenia według „najkorzystniejszego wariantu”, zaś organ dokonał najkorzystniejszego wyliczenia.

Postanowieniem z dnia 25 marca 2012 roku Sąd połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 4 czerwca 2013 roku sygn. akt IV U 1913/12 oddalił odwołania J. K. od wskazanych wyżej decyzji ZUS.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd ustalił, że wnioskodawczyni J. K. urodzona (...) w dniu 3 września 2012 roku złożyła wniosek o emeryturę. Organ rentowy w obu decyzjach, tak o przyznaniu emerytury z dnia 1.10.2012 roku, jak i decyzji z 13.09.2012 roku o ustaleniu kapitału początkowego dokonał ustaleń bez uwzględnienia okresów od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców i od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku, kiedy to zdaniem wnioskodawczyni w trakcie pobierania naukę w szkole ponadpodstawowej była zatrudniona, jako młodociana. W decyzji o ustaleniu kapitału początkowego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego organ ustalił z decyzji o ustaleniu renty w wysokości 74, 10 %, zaś okres składkowy na 21 lat, 4 miesiące i 28 dni. Sąd ustalił, że wnioskodawczyni J. K. w okresie od 1.10.1968 roku do 30.06.1971 roku uczęszczała do (...) w R.. W trakcie pobierania nauki miała praktyki w(...)w R.. Praktyki trwały trzy dni w tygodniu i tyle samo nauka w szkole. Z dniem 10.05.1972 roku J. K. zatrudniła się w (...) w R. i pracowała do dnia 30.09.1972 roku. Dokonując ustaleń Sąd Okręgowy wziął pod uwagę w szczególności dowody z dokumentów wymienione w powyższych ustaleniach stanu faktycznego znajdujące się w aktach ubezpieczeniowych ZUS, oraz na zeznaniach wnioskodawczyni.

Dokonując oceny prawnej poczynionych ustaleń Sąd I instancji odwoływał się do treści art. 10 i 174 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, a także przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 roku o nauce zawodu, przyuczeniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy. Zdaniem Sadu Okręgowego okres od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okres pracy w gospodarstwie rolnym rodziców nie może zostać uwzględniony gdyż wnioskodawczyni posiada wymagany do przyznania emerytury staż ubezpieczeniowy, zaś okres od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku był jedynie okresem nauki i praktyk bez zawartej umowy o naukę zawodu zawartej z (...)w R.. Z tych samych względów sporne okresy nie mogą być uwzględnione do ustalenia kapitału początkowego. Na marginesie Sąd Okręgowy zauważył, że organ rentowy obliczył emeryturę wnioskodawczyni według wariantu najkorzystniejszego dla niej, zaś do obliczenia kapitału początkowego użyto wwpw -wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego o wartości 74, 10 % który jest korzystniejszy niż wskazywany w odwołaniu wpw obliczony kolejnych 10 lat kalendarzowych 1988 - 1997 (72,94%). Wydane orzeczenie oparł na treści art. 477⁽⁽¹⁴⁾⁾ §1 kpc.

Powyższy wyrok zaskarżyła apelacją wnioskodawczyni J. K. zarzucając orzeczeniu naruszenie prawa materialnego tj. art. 6 ustęp 2 pkt. 3, art. 16, art. 53 ustęp 3 oraz art. 174 ustęp 4 w związku z art. 15, art. 16, art. 53 ustęp 3 ustawy o emeryturach i rentach przez nie uwzględnienie okresu od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców oraz okresu od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku, jako okresu praktycznej nauki zawodu. Nadto, zarzucił, że brak przyjęcia do ustalenia podstawy wymiaru emerytury wariantu wyboru przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych z 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę narusza zasadę korzyści. Ponadto, zarzucił naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 233, 327, 328 i 227 kpc w związku z art. 279 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, wskazania, jakie konkretne okoliczności Sąd ustalił na podstawie dowodów, oddalenie wniosku dowodowego dotyczącego przesłuchania świadków, oraz błędy w ustaleniach faktycznych. W oparciu o tak sformułowane zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie złożonych odwołań w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie ustalił i zważył, co następuje:

Wniesiony środek odwoławczy nie może wyrzucić pożądanego skutku albowiem wyrok Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu. Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i przyjmuje je za własne, co czyni

zbytecznym ich ponowne szczegółowe przytaczanie (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5.11.1998 r. - I PKN 339/98 z 22.02.2010 r. - I UK 233/09, czy z dnia 24.09.2009 r. - II PK 58/09).

Z powołanych przez Sąd I instancji w podstawie prawnej wyroku przepisach wynika, iż okres od 1 września 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku nie stanowi ani okresu składkowego ani nieskładkowego w rozumieniu art. 6 i 7 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. / 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), a tym samym nie może zostać uwzględniony do ustalenia emerytury i kapitału początkowego wnioskodawczyni J. K.. W zakresie możliwości zaliczenia do stażu ubezpieczeniowego ustalanego przy obliczaniu wartości kapitału początkowego spornych okresów, Sąd I instancji wskazał, że przy ustalaniu prawa do emerytury i obliczaniu jej wysokości należy uwzględnić określone ustawą z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2009 r. Nr 153 poz. 1227) okresy nieskładkowe i składkowe. Do tych ostatnich należy wymieniony w art. 6 ust. 2 pkt. 3 ustawy okres zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 r.

Aktem prawnym regulującym kwestie zatrudniania młodocianych w kluczowym dla rozpoznania przedmiotowej sprawy okresie regulowała ustawa z dnia 2 lipca 1958r. o nauce, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudnienia młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. 1958/45/226), uchylona następnie przez przepisy wprowadzające kodeks pracy z 1974 r. Akt ten uszczegóławiał instytucję umowy o naukę przewidzianą w przepisie art. 447 Kodeksu zobowiązań, przez którą pracodawca zobowiązywał się przygotować ucznia do praktycznego zawodu w związku z wykonywaną dla niego pracą. Uczeń zawodu przygotowywał się do przyszłej pracy, a przygotowanie to obejmowało, charakterystyczne dla stosunku powstałego na podstawie umowy o naukę, połączenie obowiązków młodocianego pracownika, wynikających z praktyki w zawodzie, z uzupełnianiem wiedzy teoretycznej. Zgodnie z treścią art. 3 ustawy z 2 lipca 1958r. młodociany, tj. osoba, która ukończyła lat 14, a nie przekroczyła lat 18, mógł być zatrudniany tylko w celu nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy oraz odbycia stażu pracy. Ten akt prawny, zważając na specyfikę podmiotu i określony ustawą cel zatrudniania młodocianych tj. naukę zawodu, odrębnie od zasad ogólnych określał warunki i tryb takiego zatrudnienia. Prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, że tylko okres nauki odbywanej w ramach umowy zawartej na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu może być okresem zatrudnienia. A art. 10 tej ustawy stanowi, że tylko młodociany odbywający naukę zawodu w ramach umowy zawartej z zakładem pracy na podstawie przepisów ustawy o nauce zawodu posiada status pracownika.

Stąd też istota problemu w rozpoznawanej sprawie dotyczy między innymi tego, czy nauka zawodu była pobierana przez wnioskodawczynię przy jej równoczesnym zatrudnieniu, czy też, jako przedmiot praktyczny w programie nauki w (...) Zeznania wnioskodawczyni, informacja udzielona przez (...) w R. i ustalony w oparciu o nie stan faktyczny sprawy przesądzają, że pomiędzy (...) w R. a młodocianym uczniem J. K. nie istniał stosunek pracowniczego zatrudnienia. Strony nie zawarły indywidualnej umowy o pracę, która jest konieczna do ustalenia statusu pracowniczego. Zajęcia praktyczne, które odbywali uczniowie w Społem związane były z

zawartą ze szkołą porozumieniem i stanowiły tylko element programu nauczania, co oznacza, że praktyczna nauka zawodu nie odbywała się w ramach stosunku pracy łączącego młodocianego z pracodawcą.

W apelacji podnosi się, że Sąd I instancji naruszył szereg przepisów procesowych w tym nie rozważył wszechstronnie materiału sprawy i błędnie ocenił dowody. Zarzuty te są bezzasadne. Nie można przyjąć, jak zarzucono w apelacji, że Sąd Okręgowy nie dokonał wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Taki punkt widzenia nie da się obronić w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Zgodnie z art. 233 § 1 k. p. c, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których Sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (wyrok SN z dnia 10 czerwca 1999 roku, II UKN 685/98, OSNAP 2000/17, poz. 655) . Uzasadnienie apelacji naruszenia tego przepisu powinno

polegać na wskazaniu, jaki dowód został błędnie oceniony przez Sąd i na czym ten błąd polegał, dlaczego konkretny dowód, któremu Sąd dał wiarę, nie jest wiarygodny, a jaki dowód bezpodstawnie pozbawiony został mocy dowodowej, a także, jaki to miało wpływ na wynik sprawy. Zarzuty dotyczące braku wszechstronnego rozważenia dowodów są nieuzasadnione z tej przyczyny, że Sąd orzekający rozważył cały zebrany materiał dowodowy, a jego uzasadniona ocena pozostaje pod ochroną przepisu art. 233 § 1 k. p. c. Zasada swobodnej oceny dowodów zakłada selekcję zebranego materiału dowodowego według kryterium istotności jego poszczególnych elementów, o której decydują przepisy prawa materialnego (wyrok SN z dnia 21 września 2001 roku, I PKN 612/2000, OSNP 2003/16, poz. 383).

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd orzekający nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny dowodów, jaką przyznaje mu art. 233 § 112 kpc i tym samym przepisowi tego nie naruszył. Podobna konstatacja dotyczy zarzutu naruszenia art. 328 i 227 kpc w związku z art. 279 kpc. W szczególności bezzasadne jest twierdzenie apelacji, że Sąd I instancji błędnie pominął dowód z zeznań zawnioskowanych świadków. Dowód ten jak słusznie stwierdził Sąd I instancji był zbędny wobec jednoznacznych zeznań wnioskodawcy.

Podzielając argumentację Sądu Okręgowego można powtórzyć, iż tylko młodociany odbywający naukę zawodu w ramach umowy zawartej z zakładem pracy na podstawie

przepisów ustawy o nauce zawodu posiadał i posiada nadal status pracownika (już art. 10 w/w ustawy o nauce zawodu stanowił, że okresy nauki zawodu, przyuczenia do określonej pracy oraz wstępnego stażu pracy - zgodnie z zawartą umową - są okresami zatrudnienia, również art. 4 ust. 2 pkt 3 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (tj., Dz.U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97 ze zm.), art. 5 ust. 2 pkt. 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 3, poz. 6 ze zm.), art. 5 pkt. 1 i 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. Nr 40, poz. 267 ze zm.) - odsyłający do przepisów Kodeksu pracy (art. 190 i nast.) oraz art. 11 ust. 2 pkt. 3 tej ustawy - nakazuje uznawania za okresy równorzędne z okresami zatrudnienia, okresów wykonywania przed 1 stycznia 1975 r. pracy na podstawie umowy o naukę zawodu, przyuczenia do określonej pracy lub odbywania wstępnego stażu pracy, także art. 2 ust. 2 pkt. 3 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji (Dz.U. Nr 104, poz. 450 ze zm.) nakazał uznawanie za okresy składkowe, przypadające przed dniem wejścia w życie tej ustawy, okresów zatrudnienia młodocianych na obszarze Państwa Polskiego na warunkach określonych w przepisach obowiązujących przed dniem 1 stycznia 1975 r., która to zasada została przyjęta przez art. 6 ust. 2 pkt. 3 aktualnie obowiązującej ustawy o emeryturach i rentach z F.U.S.)

Odnosnie kolejnego spornego okresu od 1 października 1968 roku do 26 stycznia 1976 roku, tj. okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców należy przywołać treść art. 10 ust. 1 pkt. 3 ustawy o emeryturach i rentach zgodnie, z którym przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. Z kolei art. 174 ww. ustawy wymienia okresy składkowe i nieskładkowe tj. okresy składkowe, o których mowa w art. 6, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 5, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt. 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2. Sąd II instancji w pełni podziela stanowisko Sądu Okręgowego, że wnioskodawczyni posiada wymagany okres ubezpieczeniowy do przyznania emerytury a zatem nie dolicza się do niego okresu pracy w gospodarstwie rolnym rodziców zgodnie z dyspozycją ww. art. 10, zaś okresu tego nie można doliczyć do ustalenia kapitału początkowego gdyż stoi temu na przeszkodzie art. 174 ust. 2 ww. ustawy. Wspomniane okresy nie zostały, bowiem wymienione, jako składkowe lub jako nieskładkowe.

Z podanych powyżej podstaw Sąd Okręgowy słusznie nie uwzględnił odwołań i nie zaliczył wnioskodawczyni, ww. spornych okresów dla celów wynikających z decyzji o ustaleniu kapitału początkowego i decyzji o emeryturze. Ta ocena prawna opiera się na subsumcyjnej analizie wyjaśnionych faktów na podstawie zastosowanych przepisów prawa materialnego z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Reasumując Sąd Apelacyjny uznał wydane w sprawie rozstrzygnięcie za trafne i poprzedzone stosownymi czynnościami podjętymi w ramach postępowania dowodowego jak i słuszną jego oceną. Konsekwencją powyższego jest uznanie całkowitej bezzasadności wniesionej apelacji wobec braku skutecznego dowiedzenia słuszności sformułowanych w niej zarzutów. Orzeczenie Sądu Apelacyjnego znajduje swoją podstawę prawną w treści powołanych przepisów prawa i art. 385 kpc.

Odnosnie żądania ponownego obliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni poprzez przyjęcie przeciętnej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych (1988-1997) wybranych z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok w którym złożono wniosek o emeryturę, to należy stwierdzić, że wnioskodawczyni składając wniosek o emeryturę określiła wyraźnie że wnosi o jej ustalenie „według najkorzystniejszego wariantu”, zaś wniosek o przeliczenie sformułowała w dniu 12 listopada 2012 roku. Jako zatem nowe żądanie - nie objęte kontrolowaną decyzją organu rentowego - wniosek w tym przedmiocie przekazano do rozpoznania organowi rentowemu w trybie art. 477¹⁰ § 2 kpc, który rozstrzygnie zasadność żądania wnioskodawczyni w tym zakresie.